



Arrest

nr. 90 834 van 30 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U bezit de Afghaanse nationaliteit en bent afkomstig uit het dorp Dahi Naw, gelegen in het district Mohammad Agha in de provincie Logar. U bent Tadzjiek van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan. Toen u twee jaar oud was verhuisde u met uw familie naar de hoofdstad Kabul waar jullie zich in de wijk Sar Kotal vestigden. Uw vader en uw broer waren actief binnen de groepering Jamiat-e Islami Afghanistan. Ten tijde van de Russische aanwezigheid in Afghanistan was uw vader commandant in de regio Muhammad Agha, in de provincie Logar. Na het vertrek van de Russen volgde uw broer hem op. Tijdens gevechten in de jaren '90 kwamen twee broers die onder het commando van uw broer stonden om het leven. Qayum, de jongere broer van die overleden strijders, werkte zich tijdens het regime van Karzai op tot commandant bij de taliban in de regio Mohammad Agha. Hij stelde uw broer

verantwoordelijk voor de dood van zijn broers en wilde wraak nemen op uw familie. Toen uw vader enkele jaren geleden op bezoek ging bij uw broer in Mohammad Agha, werd hij door Qayum vermoord. Hierop verliet u Kabul en zocht u in Logar twee jaar lang met uw broer en diens medestanders naar Qayum. In de zomer van 2009 werd ook uw broer door Qayum vermoord. Die dag werd uw broer opgebeld door Farhad, de boer aan wie uw familie jullie grond in Mohammad Agha verpachtte, om jullie gedeelte van het graan te komen verzamelen. Toen hij op weg was naar het huis van Farhad of toen hij reeds op weg was naar jullie velden, u was niet zeker, werd hij vermoord. Enkele dagen later verliet u Logar en keerde u terug naar Kabul. In 2011 keerde u voor één dag terug naar Mohammad Agha om de oogst van jullie velden te verdelen met Farhad. Dezelfde nacht viel Qayum binnen in het huis van Farhad en hij dwong hem te vertellen waar u woonde. De volgende ochtend bracht Qayum u hiervan telefonisch op de hoogte. Meteen hierna vertrokken u en uw familie uit Kabul. Drie dagen later verliet u Afghanistan. Via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk kwam u uiteindelijk op 18 april 2011 aan in België. Eén dag later vroeg u hier asiel aan. Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw taskara (Afghaans identiteitsdocument), een brief van de ouderen van het dorp Dahi Naw en een verzendingsbewijs uit Afghanistan.”

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.2. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er tussen uw opeenvolgende verklaringen enkele tegenstrijdigheden werden vastgesteld die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnen. Zo verklaarde u aanvankelijk tot twee keer toe dat u tijdens de winter uit Afghanistan bent weggevlucht (CGVS, p. 11 en 14). Toen uw vertrek even later opnieuw ter sprake kwam, verklaarde u Afghanistan in de maand saratan te hebben verlaten, enkele dagen nadat u in Mohammad Agha de boer had bezocht die jullie gronden bewerkte (CGVS, p. 18 – 19). Toen u vervolgens werd gevraagd welke maanden in de zomer vallen volgens de Afghaanse kalender, antwoordde u correct dat dit de maanden saratan, assad en sambula zijn (CGVS, p. 20). Toen u ermee werd geconfronteerd dat u aanvankelijk had verklaard in de winter uit Afghanistan te zijn vertrokken, antwoordde u dat u een fout had gemaakt en dat u wel degelijk in de winter uit Afghanistan was vertrokken. Dat u de directe aanleiding voor uw vertrek en uw effectieve vlucht uit Afghanistan zowel in de winter als in de zomer situeerde, doet evenwel ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Voorst legde u ook tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop uw vader door Qayum om het leven werd gebracht. Zo verklaarde u aanvankelijk dat uw vader ongeveer acht jaar geleden werd vermoord (CGVS, p. 7). Even later verklaarde u dat uw broer vier jaar na de dood van uw vader eveneens door Qayum werd vermoord (CGVS, p. 9 en 19). Vervolgens stelde u evenwel dat u meteen na de dood van uw vader naar Logar bent gegaan en dat u daar in totaal twee jaar bent gebleven tot uw broer werd vermoord (CGVS, p. 19). Toen u erop werd gewezen dat deze verklaring in tegenstrijd was met wat u voordien had gezegd, herhaalde u dat de moord op uw vader vier jaar voor de moord op uw broer had plaatsgevonden. Toen u nogmaals werd uitgelegd dat uw verklaringen geen steek hielden, antwoordde u ditmaal dat uw broer twee jaar na uw vader werd vermoord en dat de moord op uw vader ongeveer vier jaar geleden had plaatsgevonden. Toen u ermee werd geconfronteerd dat u bij aanvang van het gehoor nog had gezegd dat uw vader acht jaar geleden werd vermoord, verklaarde u dat het mogelijk was dat u dit had gezegd, maar dat u de vragen niet meer begreep en dat u zich het exacte moment van zijn moord niet meer kon herinneren (CGVS, p. 19 – 20), hetgeen echter niet weet te overtuigen. Dat u uw verklaringen voortdurend aanpaste wanneer u om verheldering werd gevraagd, doet bovendien afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Daarnaast dient erop gewezen te worden dat uw kennis over commandant Qayum, naar wie u twee jaar lang intensief hebt gezocht in de omgeving van Dahi Naw, bijzonder beperkt was. Zo is het erg opmerkelijk dat u geen enkel kenmerk over het uiterlijk of de fysieke verschijning van Qayum kon opnoemen, hoewel u gedurende twee jaar telkens ging verifiëren of Qayum effectief verbleef op de plaatsen waarover jullie tips kregen (CGVS, p. 20 – 21). U verklaarde dat u Qayum nooit had gezien en u dus ook niet kon weten hoe hij eruit ziet. Uw broer en diens mannen zouden hem hebben gekend, maar zij zouden u nooit iets over het uiterlijk van Qayum hebben verteld. Na de dood van uw broer bent u meteen naar Kabul vertrokken en kon u niemand meer vragen hoe hij eruit zag (CGVS, p. 21). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Dat u zich twee jaar lang volledig hebt toegelegd op de opsporing van Qayum en u daarbij voortdurend in het gezelschap verkeerde van verschillende personen die allemaal wisten hoe Qayum eruitzag maar u nooit ook maar enige informatie over het uiterlijk van die persoon zou hebben vernomen, haalt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder onderuit. Dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw jarenlange speurtocht in het district

Mohammad Agha en de incidenten die er toen hebben plaatsgevonden, blijkt tevens uit het feit dat u niet op de hoogte bent van gebeurtenissen die zich hebben afgespeeld in de periode dat u in dat district aanwezig was. Zo verklaarde u onder meer veel tijd in Tangi Waghjan te hebben doorgebracht tijdens de twee jaar die voorafgingen aan de dood van uw broer in de zomer van 2009. Gevraagd of er in die periode werken werden uitgevoerd aan de weg nabij Tangi Waghjan, antwoordde u dat dit niet het geval was. U benadrukte zelfs dat er toen geen enkel constructiewerk gebeurde omdat de taliban dit niet toestonden (CGVS, p. 21). Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat nabij Tangi Waghjan in september 2007 werd begonnen met de bouw van een beschermingsmuur over een lengte van één kilometer langs de hoofdweg tussen Kabul en Gardez. In 2008 werden deze werken nog uitgebreid. In totaal bouwde men een vier kilometer lange beschermingsmuur van één meter hoog om auto's te beschermen tegen lawinegevaar. Deze muur werd voltooid in december 2008. Dat u totaal niet op de hoogte bleek te zijn van deze werken, zorgt er dan ook voor dat er ernstige twijfels rijzen aangaande uw verblijf in Mohammad Agha en de gebeurtenissen die er toen zouden hebben plaatsgevonden. Tenslotte dient er nog op gewezen te worden dat u op het einde van het gehoor aanhaalde dat u kampte met mentale problemen waardoor u enkele antwoorden had gegeven die 'misschien niet helemaal op hun plaats waren' (CGVS, p. 22 – 23). Deze mentale problemen worden evenwel niet ondersteund door een medisch attest zodat zij niet als afdoende verklaring kunnen worden beschouwd voor de vastgestelde tegenstrijdige en bedenkelijke verklaringen die u aflegde op het niveau van relevante bijzonderheden in uw relaas. Bovendien laat de kwaliteit van uw gehoor op het CGVS duidelijk zien dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier te verdedigen. De door u aangehaalde mentale problemen zijn dan ook niet van aard de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De door u aangebrachte documenten kunnen aan deze conclusie niets wijzigen. Wat betreft uw taskara en de brief van de dorpsoudsten van Dahi Naw, dient te worden opgemerkt dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er bijzonder veel valse Afghaanse documenten in omloop zijn en dat deze documenten slechts een zeer beperkte waarde hebben. Dergelijke documenten kunnen uw asielrelaas dan ook slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval bleek. Het verzendingsbewijs uit Afghanistan toont hooguit aan dat u contacten hebt in Afghanistan, hetgeen in casu niet in twijfel wordt getrokken. Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan ter zake ten aanzien van u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet weerhouden worden. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Bij evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymmetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald

bermbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in bijlage aan uw administratieve dossier toegevoegd."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en de artikelen 48/1 tot en met 48/5 en 62 van de vreemdelingenwet schendt.

Verzoeker stelt dat de vastgestelde tegenstrijdigheden vergissingen zijn, die de geloofwaardigheid van zijn relaas niet ondermijnen. Hij stelt ook dat hij na de moord op zijn vader eerst twee jaar telkens voor korte periodes naar Mohammad Agha is gegaan en daarna twee jaar in Mohammad Agha is gaan wonen. Hij herhaalt dat hij commandant Qayum nooit heeft gezien en hij stelt dat hij de vraag over de werken aan de weg verkeerd heeft begrepen en dat hij dacht dat men hem vroeg of men in dit gebied hoge gebouwen aan het opzetten was.

Verder wijst verzoeker erop dat het UNHCR-rapport van 17 december 2010 niet aan het administratief dossier werd toegevoegd. Verzoeker vraagt om dit rapport te weren. Hij wijst er ook op dat het Cedoca-rapport het laatst werd bijgewerkt op 24 augustus 2011 en meent dat dit rapport niet voldoende recent is. Hij wijst er ook op dat er in Kaboel nog steeds aanslagen plaatsvinden.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht vooreerst geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

De commissaris-generaal heeft immers terecht gesteld dat verzoeker over verschillende onderdelen van zijn asielrelaas tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Deze tegenstrijdigheden gaan over het ogenblik waarop zijn vader en zijn broer zijn vermoord en het ogenblik waarop hij uit Afghanistan is vertrokken. Dit zijn gebeurtenissen waarvan mag worden verwacht dat ze in verzoekers geheugen zijn gegrift. Het feit dat verzoeker zich daarover vergist, ondermijnt wel degelijk de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij na de moord op zijn vader eerst twee jaar telkens voor korte periodes naar Mohammad Agha is gegaan en daarna twee jaar in Mohammad Agha is gaan wonen. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat verzoeker eerst verklaarde dat zijn vader acht jaar geleden werd vermoord en zijn broer vier jaar later en hij daarna verklaarde dat zijn vader vier jaar geleden werd vermoord en zijn broer twee jaar later.

Verder heeft de commissaris-generaal ook terecht gesteld dat het niet aannemelijk is dat verzoeker zich twee jaar lang volledig heeft toegelegd op de opsporing van Qayum en hij daarbij voortdurend in het gezelschap verkeerde van verschillende personen die allemaal wisten hoe Qayum eruitzag maar dat hij nooit ook maar enige informatie over het uiterlijk van die persoon zou hebben vernomen. Verzoekers betoog dat hij commandant Qayum nooit heeft gezien, kan deze vaststelling niet verklaren.

De geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas wordt nog bijkomend ondermijnd door de vaststelling dat verzoeker niet op de hoogte was van de vier kilometer lange muur van één meter hoog die in 2007 en 2008 nabij Tangi Waghjan werd gebouwd om auto's tegen lawinegevaar te beschermen. Verzoeker

maakt niet aannemelijk dat hij die vraag verkeerd heeft begrepen. Uit het gehoorverslag blijkt dat aan verzoeker werd gevraagd of er wegenwerken aan de gang waren aan de weg nabij Tangi Waghjan (gehoorverslag, 21). Verzoeker toont niet aan dat hij uit die vraag kan afgeleid hebben dat men hem vroeg of men in dit gebied hoge gebouwen aan het opzetten was.

Om al deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar Kaboel kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft terecht geoordeeld dat burgers in de stad Kaboel op dit ogenblik geen reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is immers geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit het Cedoca-rapport van 17 augustus 2010, dat op 24 augustus 2011 werd aangepast, blijkt dat verschillende gezaghebbende bronnen aangeven dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal verschillend is. Het ICRC maakt een onderscheid tussen *combat zones* in meer dan de helft van het land en asymmetrische aanvallen in de rest. De VN-rapporteur met betrekking tot wederrechtelijke dodingen stelt dat in grote delen van Afghanistan een gewapend conflict aan de gang is. In de stad Kaboel bestaat het geweld volgens het Cedoca-rapport vooral uit zelfmoordaanslagen en bermbommen. Door de grote internationale aanwezigheid en het politieke belang van de hoofdstad proberen antiregeringselementen spectaculaire aanvallen uit te voeren tegen highprofiledoelwitten zoals ambassades en overheidsgebouwen. Strategische wegen en drukke invalswegen vormen een doelwit voor bermbommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles. Uit het Cedoca-rapport blijkt dus dat het geweld in de stad Kaboel plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen. Verzoeker wijst erop dat er in Kaboel nog steeds aanslagen plaatsvinden, maar hij toont niet aan dat er in de stad aanhoudend wordt gevochten en dat antiregeringselementen er permanent aanwezig zijn. De (zelfmoord)aanslagen waarnaar verzoeker verwijst bevestigen integendeel de vaststellingen uit het Cedoca-rapport. Op basis van de gegevens die de partijen hem aanreiken, is de Raad dan ook van oordeel dat er geen gegeven voorhanden is dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3. Ter terechtzitting worden door de verwerende partij twee nieuwe stukken neergelegd ('SRB Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan Deel I: Beschrijving van het conflict, 15 juni 2012' en 'SRB Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan Deel II: Regionale Analyse, 11 juli 2012') die een update bevatten van de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan. De verwerende partij bevestigt ter terechtzitting dat deze update een bevestiging is van de veiligheidssituatie zoals deze beschreven werd in het reeds bestaande document (de update van 24 augustus 2011 toegevoegd aan het administratief dossier) aangezien er inhoudelijk niets gewijzigd is. Aan de verzoekende partij wordt vervolgens de mogelijkheid geboden het document ter zitting in te kijken gedurende de tijd die zij hiervoor nodig acht waarna zij hierop mondeling kan repliceren. Na inzage van de betrokken documenten vraagt de verzoekende partij deze stukken uit de debatten te weren.

2.4. Sub 2 werd, refererend aan het document aanwezig in het administratief dossier, reeds vastgesteld dat er vanaf 2010 een afname van het geweld merkbaar was in de hoofdstad Kabul, dit in tegenstelling tot de rest van land. Het ter terechtzitting neergelegde document herneemt deze vaststelling en voegt er aan toe dat deze trend zich in 2011 heeft verder gezet aangezien het aantal incidenten er tijdens dat jaar verminderde ten opzichte van 2010. Het document besluit dat, zoals reeds aangegeven werd in het document van 24 augustus 2011, het geweld in de stad Kabul asymmetrisch is en niet aanhoudend zodat dit niet kan gelijkgesteld worden met een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

2.5. Aangezien de conclusies in het nieuwe ter terechtzitting neergelegde document van 11 juli 2012 dezelfde zijn als deze in het document van 24 augustus 2011 met name dat er actueel in de hoofdstad Kabul geen binnenlands conflict heerst in de zin van artikel 48/4, §2, dat de verzoekende partij ruimschoots de tijd kreeg het document ter terechtzitting in te kijken en dat de verzoekende partij vervolgens de mogelijkheid werd geboden hier mondeling op te antwoorden, kan niet worden ingezien waarom de stukken uit de debatten dienen geweerd te worden. Op het verzoek wordt derhalve niet ingegaan.

2.6. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER